

מעשי אין הברל ממשי בין שני הם, מאחר שאלה גם אלה מאמרי נים שתחילה יש להפיל את הי מישטרים הקיימים בארצות-ערב.

מדובר בגלוי על הפלת המישטרים ה"ריאקציוניים" בירדן ובלבנון, אך ברור לי גמרי שאין להם דעה הרבה יותר טובה על עבד-אלנאצר וממשלות דמשק ובגדאד. אי פילו ממשלת אלג'יריה מתחילה להימאס עליהם, בגלל אופייה הביורוקראטי.

כסך הכל מהווים הפלסטינים עתה גורם מהפכני ממדרגה ראשונה בעולם הערבי. כרם הם המתסיס והמדורבן כלל אינו תלוי ביד מידת הצלתם הצבאית במאבק נגד ישראל, אם כי הצלחה בארץ מוסיפה להם יוקרה. הרבה יותר חשוב תפקידם בשינוי פני העולם הערבי, העלול להעמיד את ישראל ביום מן הימים בפני מציאות חדשה לגמרי.

כפי שאמר אחד מהם: "כל הי עולם בז' לפין. עד שיום אחד קרה משהו בפין, והיא הרהימה את העולם. יבוא יום וזה יקרה לנו."

מובן שהתפתחות זו של הפלסטינים רחוקה מאד מלהיות תהליך חד-משמעי ומגרי. בש. מי שמזדמן לביירות ולעמאן נקלע לא פעם לעולם דמויני של סיפורי-ריגול, דובים רים בלתי-רציוניים, אינטריגות בין-אירגוניות. ההוראה האחילית לשלושת החבלנים במישטרים פס וינטרמור, המביאה לאובדן הזדמנות של זהב לנהל את תעמולתם באוניו אירופה, היא דוגמה לחוסר-הבנה משוע.

התעמולה הפלסטינית באירופה מצליחה לא פעם למרות הרבה הירודה של בעליה. העניין עצמו משפיע יותר מאשר דובריו.

ישראל ותוכנית ה-סי.איי.אי.

ישראל, המפנה את גבה לכל ההתפתחות בעולם הערבי, מתייחסת בנלול למהפכה זו. לא כן המישטרים הערביים הי

האיליים החדשים

הטוריסטים הפלסטיניים הפכו גיבורי העולם הי ערבי והעולם נוטה יותר ויותר לקבל אותם כלוחמי חופש. בתמונה: טוביאה דחבור בת ה-18, אחותה של אמיה דחבור, הנשפטת יחד לכיחון של ארצות-הברית). הם מכינים הפיכה נגד עבד-אלנאצר. יבצעו אותה האחים

עם שני חבריה לחזית השיחרור הפלסטינית על תקיפת מטוס אל-על בציריך, מצביעה על תמונות החבלנים התלויות בביתה. סוכיה הצ' טרפה לחזית השיחרור הפלסטינית מייד אחרי מאסר אחותה. הושי' פעה ממעשי החבלנים, כמו אלפים רבים של בני-נוער ערבי במרחב.

רות. אחת השיחות המעניינות ביותר שלי הייתה עם מצרי, שהיה מעין מהדורה הפוכה של הד"ר אלוד.

"נתונם בכסי"

ה איש, הוגה-דעות מבריק, בעל תרבות צרפתית, הומיני לארוחת-ערב בביתו, הציג בפני את משפחתו, ואחר-כך נכנס לי ויכות, שבו שילהב את עצמו יותר ויותר, עד שהגיע ממש לאכסטאזה בנוסח ריכארד ואגנר. תוכן דבריו היה, בערך, כך:

"אנחנו המצרים לא יכולים לחי יות בהשפלה. הנחלתם לנו תכונות כשהיהקרב, ורק כשהיהקרב רב נוכל למחוק חרפה זו.

אנחנו עם עתיק. אנחנו צאצאי הפרעון נים. יש לנו היסטוריה של 6000 שנה. עם כזה אינו יכול לשכוח את החרפה.

"אתם הוכחתם לנו את יצירת נותכם. מעבשיו אין לנו שאיפה אחת מאשר להשתוות לכם. אנחנו נהיה עם של 40 מיליון ישראלים — עם טקולוגי, צבאי, נבצר מתוכנו כל גרדי של חולשה ופיגור. עד שנוכל לנקום את נקמתנו, אפילו אם זה יקח 100 שנה. ואם יבוא הדבר לי חורבן גמור של מצרים, כפי שאחה טוען — אין דבר, למען כבודנו הלאומי אנו מוכנים לקנות את נקמתנו במחיר החורבן."

אולם גם איש קנאי זה התחיל וסיים את דבריו בנימה הפוכה. הוא אמר כי המלחמה היא בלתי-נמנעת, מפני שישראל אינה רוצה בשלום בכבוד. אילו הסכימה ישראל להחליט על מועצת-הביטחון, כפי שהסכים עבד-אלנאצר, לא היה צורך במסע-יגום נורא זה. זוהי דוגמה קיצונית. בקרב המצרים, זהו חריג. מי שבא בימים אלה במגע עם מצרים מוכרח להתרשם מהפיכתן הכללי של גישתם, השלמתם עם קיום ישראל יחד עם אי-האמון בכנותיה — גישה השונה לחלוטין מסיגנון הנאומים המשודרים ברדיו קאהיר. אומרים לי כי זה המצב גם במצרים עצמה. קאהיר מלאה בדיווחות על חשבון התעמולה המלחמתית של המישטר, ומצבי-הרוח הכללי הוא מתון מאוד, כפי שהיה תמיד במצרים. נשמעת ביקורת חופשית על עבד-אלנאצר ומישטרו, לא פעם תוך השמעת התקפות אישיות עליו. אין שום התלהבות למלחמה — אך סבורים כי אין מנוס מלחמה, מפני שישראל לא תיסוג.

למחרת עבד-אלנאצר יכול היה להסתפק בפחות ממה שהוא דורש עתה (נסיגה כל-ליה ומותלתת של ישראל, תמורת הכרה בישראל ובגבולותיה הקודמים), לולא עמד במירוץ כה גואש עם הפלסטינים. כך חוזר כל ניתוח אל נקודת-המוצא: הפלסטינים.

מי שמתעלם מהם, גוזר על עצמי מו פאסיביות אומללה לעומת הי מתרחש סביבנו.

מי שמתעלם מהם, גוזר על עצמי מו פאסיביות אומללה לעומת הי מתרחש סביבנו.

פ ל ס ט י ז נ

המוסלמים, שהם אנשי הימין, בעזרת חלק נון הצבא. לישראל ניתן התפקיד להתיש את מישטרו של עבד-אלנאצר, כדי להכשיר את הקרקע להפיכה זו. למחרת ההפיכה תציע ישראל לשלטון החדש את כל מה שהיא אינה מוכנה לתת לעבד-אלנאצר. הכרונה, כמובן, להגשמת החלטת מועצת-הביטחון.

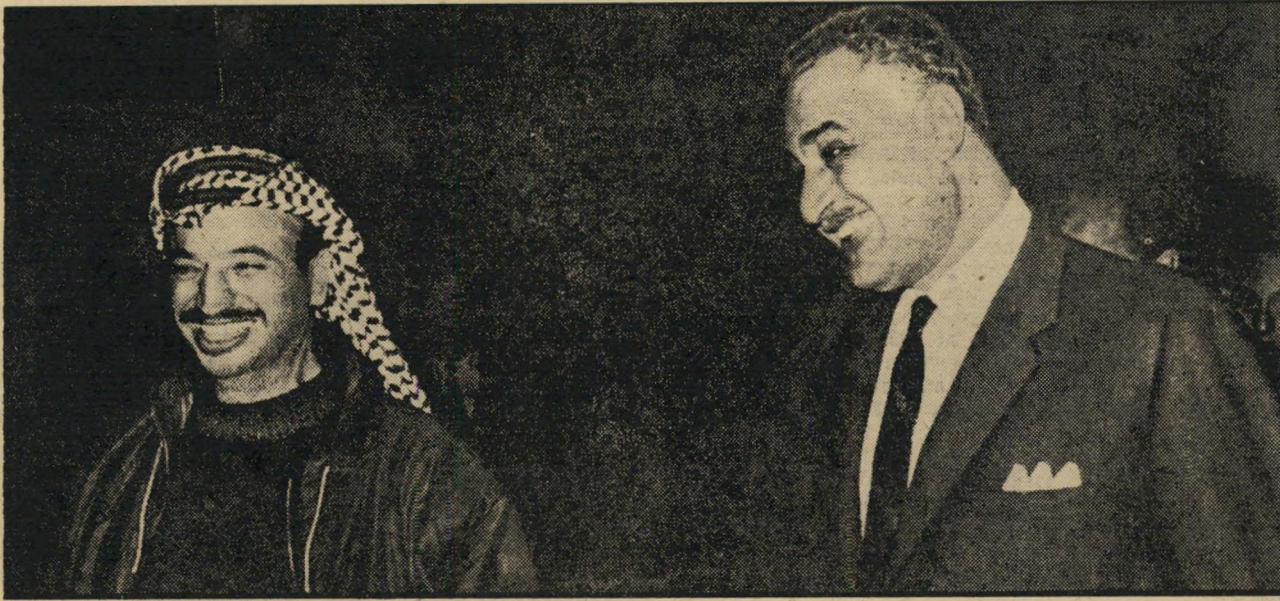
עבד-אלנאצר עצמו נתון בין הפטיש והי סדן — בין הפידאיון הפלסטיניים, המתחרים בו בעולם הערבי והמכריחים אותו להיות קיצוני, ובין אותן חלק מדעת-הקהל המצרית הרוצה בשלום, והעלול לערער את שלטונו מבפנים. אילו ניתן לו להשיג הסדר של כבוד, ייתכן שיכול היה להיחלץ.

(מכאן תופעה מורוה: תוכניתו להקמת מדינה פלסטינית תוך הסדר ישראלי-פלסטיני-מצרי פופולארית הרבה יותר בקאהיר, מאשר בביירות או בעמאן. סיפרו לי שעבד-

אחרים, הרואים בה איום שאין למעלה ממנו. בראש מחנה זה עומת מצריים.

בימעת כל המומחים מאמינים, כי מצרים רוצה כאופן נואש כי הסדר-שלום עם ישראל, למרות כמה מהניסוחים נוטפיההם כנארי מו עבד-אלנאצר. המצרים משוכנעים גם כי ממשלת-ישראל מחבת בכוונה תחילה בהשגת הסדר, עלי ידו הצגת תנאים שהיא יודעת מראש שעבד-אלנאצר אינו מסוי גה לקבלם. כוונת ישראל, הדעת מצרים אלה, לספח את השטחים.

יש גם המעלים השערות מופלגות יותר. אמר לי מצרי רציני מאוד: "זה הכל חלק מן המישחק של הסי.איי.אי (המוסד המרכזי

נתון נשיא מצרים, גמאל עבד-אלנאצר, מצד אחד (מימין), המסמל את המאבק הפלסטיני והמהווה עתה מתחרה רציני לנאצר על המנהיגות בעולם הי ערבי, ומצד שני הוא נתון לחץ אותו חלק מדעת הקהל המצרית, הרוצה בשלום והאוסר על ישראל, באמצעים דיפלומטיים ומדיניים.

בין הפטיש והסדן